

Khi đã lớn tuổi, thì con người đã có nhiều ưu tú do họ, đã có thông thạo hơn để sống.

Không còn phải như em bé mà cha mẹ ép buộc, bây giờ thì muốn làm chi thì làm, muốn thức khuya dậy sớm gì, cũng chẳng còn ai la mắng dọa nạt, rầy la. Nếu vì vì thế này, sẽ mất sức khỏe, thì cũng cần nhún chút chút thôi, mình không nghe thì cũng chẳng bõ roi đòn gì. Không còn phải khi công việc tấp, lo lắng cho tương lai mai sau, chẳng phải học thêm chi cho mất trí, biết quá nhiều, biết quá đời. Nếu đã nghỉ học, thì học thêm làm chi. Nếu còn đi làm, thì cũng đã rành nghề, quen tay quen việc, làm việc dễ dàng.

Khi già tình yêu cũng không còn là mối bận tâm, không quan trọng quá, chẳng nghe báo đăng các chuyện trên đời mấy mà vì vì tình. Tình chi mà chết vì tình trong tuổi già, vì cũng sống thọ y Diêm Vương rồi, việc chi mà đi sớm muộn. Không quá rồi, chết vì tình yêu là nông nổi.

Đôi sống tình cảm của tuổi già êm đềm hơn, ít đau đớn ít sôi động, và bình lặng. Tuổi già rồi, các ông không còn tính chuyên mèo mả lăng nhăng, khi phải lo lắng sẽ về khám phá ra chuyên dâm mà nhà tan cửa nát. Đều tởn tởn quà cáp, đều tởn thì giúi lui tởn các nể bí mật. Họ không đau tim. Các bà khi phải lo chuyên đi đánh ghen, không còn cần phải chăm chút nhan sắc làm chi nữa, vì nhữ chiếc xe cũ rồi, có sẵn phải tởn cũng xốc xếch, cũng méo mó. An tâm và chấp nhận, thì khi bán khoản mà vui.

Cũng có một số ít những cặp vợ chồng già đem nhau ra tòa chia tay, vì khi già cả hai đều trở thành khó tính. Họ quen cả lý do trong tuổi già không trọng trọng như khi còn trẻ, vì con cái đã lớn, đã tởn, không còn nhữ những ưu tú để tương lai chúng và tương lai cả chính mình. Vì còn sống bao lâu nữa mà lo lắng chi cho nhiều. Xa đời cả ông chẳng khó tính, đời tài là mông. Đời đời cả bà về đánh đá, bực ách là phải sung sướng. Khỏe trí.

Tuổi già, cả giới cho còn có nhau, khi đã đến nỗi ly dị, thì hai bên đều đúng, đều có lý. Đây là hành động tốt của mình, và cả người ra khỏi cả nhữ khi lúc cuối đời, khi mà mặt bia đã thấm thoáng trở về mất, không còn bao nhiêu ngày nữa.

Có đi về ít ai nghĩ đến, là càng già, thì càng dễ tìm một người bạn đời mới, để an ủi nhau trong tuổi xế chiều. Vì chung quanh họ, có nhiều chi người để tởn gánh nặng đời. Chẳng

Tuổi Già Là Thời Sung Sướng Nhất

Tác Giả: SE s&u t&m

Thứ Năm, 14 Tháng 7 Năm 2011 08:31

ch&t, v& ch&t, ly d&. V&n đ& là không sao tìm đ&c m&t ng&&i có chung nhi&u k& ni&m, nhi&u tình nghĩa, nhi&u chia x& nh& ng&&i ph&i ng&u cũ.

Tình già cũng nh& nhàng, thông th&, ít kh& đau, ít sôi n&i h&n tình khi còn tr& trung. S&c l&c cũng có còn bao nhiêu mà ghen t&ng nhau chi, mà lo l&ng chi cho thêm m&t, nh&ng ng&&i l&n tu&i kinh nghi&m và bi&t rõ nh& v&y. Nhi&u ng&&i tr&, sau khi gia đình tan v& thì xu&ng tinh th&n, u&ng ru&u đánh bài tìm quên, đôi khi không ph&i vì h& quá th&ng yêu ng&&i cũ mà t& h&y ho&i đ& mình, mà chính vì h& t& th&ng thân, t& ái b& xúc ph&m, và r&i sa l&y vào ru&u chè c& b&c. Ng&&i l&n tu&i thì suy nghĩ khác. H& nghĩ r&ng ta cũng đã g&n đ&t xa tr&i r&i, có s&ng thêm bao lâu n&a mà s&u kh& cho m&t. M&t c& khoai lang, thì ki&m c& khoai mì bù vào.

Tuổi già bi&t giá tr& t&ng đ&i c&a tình yêu nên không tìm tuy&t hảo, không tìm lý t&ng, và nh& v&y không b& th&c t& ph&u ph&ng làm v& m&ng, đau kh&. Khi già r&i, có ai h&i tu&i, thì cũng không c&n d&u di&m, không c&n s&t đi năm b&y tu&i làm chi. S&ng l&m. Vì có s&t tu&i, cũng không d&u đ&c nh&ng n&p nh&n, mà ch&ng có ích l&i gì. N&u t& c&ng thêm cho mình ch&ng ch&c tu&i, thì không ch&ng đ&c thiên h& n&c n& khen là còn tr&, tr& quá, và h& m& c& đ&c nh& mình.

Các ông có v& đ&p, khi l&n tu&i cũng đ& lo b&n d& x&m dòm ngó, l&m le d& d& v& mình. Con ng&&i, ai mà không nh& d&, ai mà không &a l&i nói ngon ng&t êm tai, ai mà không có khi thi&u sáng su&t. V& ch&ng cũng có khi b&t hòa, bu&n gi&n nhau, và nh&ng khi n&y, lòng ng&&i d& chao đ&o l&m. B&i v&y, các ông đ& nghe các bà h&m he ly d&, h&m he b& nhau. Tuổi n&y các bà cũng th&a khôn ngoan đ& bi&t nh&ng tên ngon ng&t, h&a h&n nhi&u, th&ng ch& là nh&ng tên phá đám, ch& không th& tin t&ng đ&c.

Đàn bà có ch&ng hào hoa, đ&p trai, khi l&n tu&i cũng b&t lo, vì các ông cũng b&t máu nóng, b&t ch&n r&n và khôn ngoan h&n th&i tr& trung. Bi&t k&m ch& h&n, và bi&t rõ giá tr& h&nh phúc gia đình c&n gìn gi& h&n là ch&i ng&ng.

Tuổi già, v& ch&ng s&ng chung v&i nhau lâu r&i, ch&u đ&ng nhau gi&i h&n, quen v&i cái thói h& t&t x&u c&a nhau. Không còn th&y khó ch&u nhi&u n&a. Đ& dung th& cho nhau, ch&p nh&n nhau, vì h& bi&t rõ bên c&nh cái ch&a t&t c&a ng&&i b&n đ&i, còn có r&t nhi&u cái t&t khác. V& ch&ng, khi đó bi&t bao nhiêu là tình nghĩa, bao nhiêu k& ni&m, bao nhiêu thân thi&t, cho nên h&nh phúc h&n, vui h&n. Tình yêu trong tu&i già thâm tr&m, có thì gi& bên nhau nhi&u h&n, chia s& nhi&u h&n. Cũng có nhi&u ông bà già &a cãi vã nhau, cũng đ& hi&u, khi đó tại c&a c& hai ông bà đ&u l&ng, ng&&i n&y nói m&t đ&ng, ng&&i kia hi&u n&o khác, cho nên bu&n nhau gi&n nhau, không g&y sao đ&c?

Tuổi già, thì t&t c& m&ng &&c di&n cu&ng c&a th&i tr& trung đã tan v&, đã l&ng xu&ng, không còn khích đ&ng trong lòng, không còn thao th&c nh&c nh&i. H& bi&t s&c mình đ&n đâu, và không t&i chi mà ôm cao v&ng cho kh& thân. H& còn bi&t thêm r&ng, n&u nh&ng cao v&ng di&n cu&ng ngày x&a mà có thành đ&n&a, thì e cũng ch& là h& không, ch&ng đáng gì.

Khi tu&i già, thì bi&t khôn ngoan mà an ph&n, bi&t vui v&i bình th&ng. Bi&t đâu là h&nh phúc chân chính. Nhi&u ng&&i già r&i m&i ti&c su&t m&t th&i son tr& không bi&t s&ng, phí ph&m th&i gian theo đ&u&i nh&ng huy&n m&ng, làm đau kh& mình, làm điều đ&ng ng&&i khác.

Tuổi già, vui khi thấy mình hát nông nổi, nhìn đời bằng cái tâm tĩnh lặng hân hân. Ai khen không hân hân mừng, ai chê không vội vã hân hân giận. Vì biết rõ mình không có gì xuất chúng đời thiên hạ khen ngợi. Và biết mình cũng có nhiều cái tốt không chắc đời, đáng chê. Chê thì chê, khen thì khen. Khen cũng thôi, mà chê cũng thôi, thì ta vốn là ta, là một kẻ già, đáng đời khoan tha hân là trách móc.

Lúc này, không còn mưu làm giàu, không bỏ con ma tham lam thúc bách đời kiêu m và tích trữ cho nhiều tiền nhiều bạc. Con cái cũng đã lớn, không phải chi tiêu nhiều nữa, thì tiền bạc, chắc chắn đời sống thoải, cũng là thừa nguy. Họ cũng không cần se sua, tranh hân thua vội ai, tình thân hân vui vẻ, đời ch&#u và khỏe kho&#n hân.

Mọi lo âu về tài chánh cũng ngừng gánh. Bởi khi đó, nhiều người đã tích trữ đời một số tiền nh&#. Nhà cửa cũng đã có. Nhà, xe cũng ít đi, họ không còn nữa. Con cái cũng đã lớn, không còn là gánh nặng cho mình. Chúng nó đã có nghề nghiệp, đã làm ăn đời. Chắc chắn đời lại chúng khá hân mình nhiều. Người già không chi tiêu nhiều, ăn cũng ít đi rồi, chắc cũng không còn phung phí đời đời như tuổi trẻ.

Khi già, thời gian mới là thức sống của mình, vì không còn phải chịu nỗi đau xuôi kiêu m sống nữa. Không còn bỏ bỏ buồn buồn trách nhiệm buồn phiền. Có thể nghỉ ngơi hàng giờ trên ghế đá công viên, thưởng thức thiên nhiên tuyệt thú, có thể tìm đời an bình tuyệt đời, không như thời còn trẻ, đời nghề mệt, mà thời nh&#ng cũng bỏ công việc nhà ấm &#nh, nh&#c nh&#.

Tuổi già về hưu, là một mong đời của người nh&# của đời một người. Nhiều người nghỉ làm sao kiêu m cho nhiều tiền đời đời về hưu sống hân. Nhiều thanh niên, ngày về hưu còn xa lạ, xa lạ mà vốn một đời. Người mới, trẻ già chi cũng nghĩ đời hân trí. Hân trí trong tuổi già là một phần thưởng đời của đời hóa, của xã hội. Cho sung sướng, nghề nghiệp. Già là nghề nghiệp, là khỏe kho&#n.

Mọi buồn sáng niềm dài trên giường, sáng nào cũng là ch&#nh&#t trong tuổi, mưu đời lúc mới y gi&# cũng đời, mưu đời niềm cho đời trẻ đời chi&#u cũng không sao. Niềm thời mái, không ai ch&#, ai đời, không có việc gì gấp phải làm, người trẻ cái bằng tiền nó thúc đời, không cho mình nh&#n lâu thêm đời đời. Thế thì sao mà không sung sướng.

Nếu chưa về hưu, còn đi làm việc, thì cái tâm của người lớn tuổi cũng nh&# nh&#, ít buồn nh&#ng sống căng, bỏ áp lực đè nén. Vì tài chánh cũng quan trọng, nh&#ng không quá quan trọng đời đời khi thời nghỉ thì một xe, một nhà, một vài một con nh&# nh&#ng người còn trẻ. Khi này, nhiều thời trong cuộc sống đã đời đời, nhu cầu tiền bạc cũng không quá nhiều. Vả đời, già rồi, kinh nghiệm công việc nhiều, cho nên giới quý trọng mới sống trong đời dàng, thông thời.

Bởi đời sống cũng có chút niềm nang, phần vì tuổi tác, phần vì kinh nghiệm. Có đời nh&#p, còn có việc thì tốt, một việc thì mừng hân, vì có lý do chính đáng đời về hưu cho khỏe. Vì nếu việc có hoài, việc đời đời, thì tiếc, không mưu về hưu. Tuổi đời, không cần thăng tiến, không cần đua chen vội ai, cho nên tình thân thời mái, đời đời bè chung quanh thời nh&#ng mới hân. Nh&#ng người về hưu rồi, trẻ đời làm việc, thì đời làm, nh&# đời ch&#, ch&# không phải "đi cày" nh&# nhiều người khác quan niệm. Vui thì làm thời, chán thì về nhà nghề nghiệp.

Ng&#i l&#n tu&#i, thì s&#c kh&#e xu&#ng, b&#nh ho&#n &# t đ&#n t&#n công, không ai thoát khỏi b&#nh ho&#n. Nhưng h&# l&#i c&#m đ&#c cái sung s&#ng c&#a m&#t ngày khi b&#nh thuyên giảm. Một ngày khi c&#m th&#y gân c&#t ít nh&#c m&#i h&#n, đ&# ch&#u trong t&#ng kh&#p x&#ng h&#n. Ng&#i tr&# đầu có th&#y đ&#c nh&#ng n&#i sung s&#ng này? Vì h&# ch&#a kinh nghiệm, ch&#a tr&#i qua, nên ch&#a biết. H&# có s&#c kh&#e, nh&#ng h&# không biết đó là sung s&#ng, cho nên, xem nh&# ch&#ng có giá trị gì. Anh ch&# xem, n&#u anh ch&# có m&#t t&#ng ng&#c to b&#ng cái bàn n&#m trong v&#n, mà anh ch&# không biết đó là ch&#t ng&#c, thì không biết quý, không biết mình sung s&#ng có t&#ng ng&#c, mà ch&# quý và s&#ng vì viên ng&#c nh&# xíu n&#m trên chiếc nh&#n mà thôi. Có ng&#i viết sách r&#ng, tu&#i già, buổi sáng ng&# dậy, nghe x&#ng c&#t đầu nh&#c mà m&#ng, vì biết mình ch&#a ch&#t. Tôi thêm r&#ng, biết mình còn s&#ng là m&#ng, biết mình đã ch&#t nh&# nh&#ng, càng m&#ng h&#n.

N&#y anh ch&# có nh&# câu chuyện Th&#ng Đ&# khi đ&#i t&# ph&# loài ng&#i là ông Adam và bà Eva xu&#ng tr&#n gian, có ch&# m&#t mà phán : “T&# nay chúng mi phải đ&# m&# hôi trán m&#i có h&#t c&#m vào m&#m”. Đó là câu nguy&#n r&#a đ&#c đ&#a nh&#t, là l&#i phán ý nghĩa nh&#t, là con ng&#i phải s&#ng trong nh&#c nh&#n. Sách Ph&#t cũng có viết đ&#i là đau khổ, và tu đ&# tránh khổ. Đó, đ&#i n&#y đáng s&#ng l&#m, nh&#ng cũng nh&#u khổ đau l&#m. Bởi vậy nên tôi nói, đ&#c s&#ng là m&#ng, mà đ&#c ch&#t, cũng m&#ng. Tôi đi đám ma ông b&#n già, th&#y gia đình khóc lóc, rên r&# th&#m th&#ng, con cháu m&#u máu k&# l&#. Tôi c&#i trong b&#ng, nghĩ r&#ng b&#n n&#y không biết luật c&#a t&#o hóa. Có sinh thì có di&#t. Chúng nó muốn thân nhân c&#a chúng s&#ng đ&#i đ&#i sao? Biết đâu ch&# là khổ đi&#m c&#a m&#t cuộc rong ch&#i. N&#y, tôi đ&#c cho anh ch&# nghe m&#t đ&#n th&# c&#a anh b&#n tôi: Tôi đi tr&#c, h&#n gặp nhau &# đó Ai thay da mãi mãi s&#ng muôn đ&#i ? K&# tr&#c, ng&#i sau x&#p hàng xu&#ng m&#, Biết đâu là khổ đi&#m cuộc rong ch&#i ...

Khi tu&#i già, thì xem cái ch&#t nh&# v&#. Ai không phải ch&#t mà s&#. Sung qua khỏi tu&#i năm m&#i, là đã l&#i l&#m. Tuổi trung bình c&#a con ng&#i trên thế giới này ch&#a đ&#c con s&# năm m&#i. Thì mình nên t&# xem nh&# đ&#c s&#ng thêm đ&#i th&# hai. Đ&#i tr&#c đã hoàn t&#t, có c&# khổ đau l&#n h&#nh phúc. Đ&#i sau n&#y, thì ch&#c ch&#n là sung s&#ng h&#n h&#nh phúc h&#n đ&#i tr&#c. Vì đã t&#ng tr&#i, đã gom đ&#c kinh nghiệm c&#a đ&#i tr&#c, đ&# th&#y đâu là h&#nh phúc chân th&#t, đâu là phù du huy&#n h&#o. Ch&#t là v&#. Nhưng ch&# s&# không v&# đ&#c đ&#n n&#i đ&#n ch&#n, mà nh&# chiếc xe h&# máy đ&#c đ&#ng. Làm khổ ch&# xe, b&#t n&#m li&#t mê man, không s&#ng mà cũng không ch&#t, đó m&#i là cái đáng s&#. Tôi biết vậy, nên đã làm di chúc, khi nào tôi b&# mê ba ngày, thì xin rút &#ng cho tôi đi. Đi v&# bình an.

Này, anh ch&# nghĩ sao về ông bác sĩ mà ng&#i ta đ&#t cho tên là bác sĩ t&# th&#n? Già rồi tôi không nhớ rõ tên, hình nh&# ông ta tên là “Ki-Vô-kiên” phải không? Cái tên g&#n g&#n nh&# vậy. Theo tôi, thì ông n&#y là m&#t v&# B&# Tát, c&#u đ&# cho chúng sinh mau qua khỏi khổ đau, đ&# b&# ra tòa, b&# tù t&#i. Ch&# có cái tâm B&# Tát th&#t l&#n m&#i làm đ&#c việc đó. Tôi c&# tìm m&#t cái &#nh ông ta đ&# th&# s&#ng, mà không có. Tôi nghĩ, trong t&#ng lai, luật pháp s&# không ngăn c&#m việc cho ng&#i đau đ&#n ra đi s&#m h&#n, vì đảng nào cũng ch&#t, t&#i sao phải kéo cái đau đ&#n ra dài h&#n m&#i đ&#c ch&#t. Tr&#ng ph&#t ng&#i ta hay sao?

Trong tu&#i già, ng&#i ta biết t&#n s&# nhiệm vụ c&#a t&#o hóa. Có b&# máy nào, không phải là gang thép, b&#ch kim, mà ch&#y m&#t m&#ch sáu bảy chục năm không ng&#ng ngh&#, mà v&#n còn hoạt đ&#ng nh&# qu&# tim, buổi ng&#ph&#i, trái th&#n, cái bao t&#, não b&#. Có h&# th&#ng &#ng đ&#n nào hoạt

Tuổi Già Là Thời Sung Sướng Nhất

Tác Giả: SE s&#u t&#m

Thứ Năm, 14 Tháng 7 Năm 2011 08:31

Đông sáu bảy chục năm mà chưa thay thế như các mạch máu của họ thì ng tu n hoàn. Thì dù có rò rỉ van tim, chết mổ đông nghẹt trong vài ba mạch máu, thì cũng là sự thông tình, và mạch là còn sống, còn sinh hoạt được. Dù có phôi liên liên đi vào cửa tửu m&#i ngày nh&#u l&#n, thì họ vẫn sung sướng là cái vòi xì m&#y chục năm mà vẫn chưa m&#i rò rỉ s&# s&. M&#y cái vòi n&#c trong nhà, bơm kim khí công, không rỉ sét, thì mà năm bảy năm đã phải thay rồi...